

съ тържествено вдигната ржка, вѣков-
ниятъ часовой, най-вѣрната стража, оста-
вена отъ чутовния ханъ.

Стрѣмни алпийски стѣлбички, изсѣ-
чени въ скалитѣ, извеждатъ горе, на върха.
Малкото плато, покрито съ камѣнакъ и
трева е пусто и безотраднo. Извишено
повече отъ стотина метра, отдалечъ то
прилича на усамотена, неправилна призма,
забита срѣдъ равнината. Вѣе вѣтрецъ
надъ изровенитѣ ями, съска изъ низкитѣ
храсти, влаженъ морски вѣтрецъ и от-
минува татѣкъ къмъ дунавското поле.
Орлитѣ бавно излитатъ отъ гнѣздата подъ
нозетѣ ни и отново бавно, съ метално
каркане, се връщатъ. Въ морави завеси
гасне слѣнцето долу, надъ потѣмнѣлитѣ
ливади. Привечернитѣ сѣнки чѣртаятъ кре-
постнитѣ ровове на Плиска и пѣтя, който
води насамъ. А въ северо-западния жгълъ,
до нѣкогашната крепостъ, полузракътъ на
вечерята плете странни видения: множе-
ства съ копия и лѣжкове, конници, втур-
нати въ лудъ устремъ, и въ въздуха
се носи трепетътъ на глухъ топотъ отъ
копита и мечове.